

Anma:

Av. Şevket Epözdemir

(1943-25.11.1993)

***Barış, demokrasî, hukuk ve insan haklarının yılmaz savaşçısı, zor günlerin insanı, sevgi abidesi, hoşgörü ve diyalogun sembolü, saygın ve bilge insan
Av. Şevket Epözdemir'i insanlık düşmanı karanlık güçler tarafından***

Katledilişinin onbeşinci yılında; sevgi, saygı ve özlemle anıyor, katilleri bir kez daha lanetliyorum.

Bu vesileyle, bütün kişi, kurum ve kuruluşları aralarındaki kısır çekişmeleri bir kenara bırakarak, görüş ve düşüncesi ne olursa olsun, nerede ve kimler tarafından, her ne sebeple olursa olsun öldürülen ve bugüne dek faili meçhûlların aydınlanması için herkesi

aba sarfetmeye ve bu konuda bir kampanya başlatmaları çağrısında bulunuyorum.

***şefalık herkese lazım.
Güzel bir gelecek için, hiç bir şey karanlıkta kalmamalıdır.***

Bedirhan Epözdemir

BİR SEVGİ ABİDESİ

Bedirhan Epözdemir

Karanlık güçler tarafından katiledilişinin onbeşinci yılında özgürlük ve demokrasi şehidi, yurtsever ve bilge insan şevket Epözdemir'i saygı, sevgi ve özlemlerle anıyoruz.

O, at izinin it izine karıştığı bir dönemde, yani kimin ne için, niye yaptığı belli olmayan, özgürlüklerin ve demokrasinin rafa kaldırıldığı, karabulutların ülke semasını bir boydan, bir boya kapladığı karanlık bir dönemde, 25 . 11 .1993 tarihinde akşam evinin

Önünde yüzleri karanlık, yaşamları karanlık, yaptıkları her şeyi karanlık olan, karanlık güçler tarafından kaleşçe kaırılıp, katledildi.

Tek suçu; insanlıktan, demokrasiden, özgür düşünceden yana olmasıydı.

O, bir sevgi abidesiydi. Halkının ve ülkesinin sevdalısıydı.

Sevginin yasak olduğu, yasaklandığı bir dönemde O, inadına-inadına sevdi.

İnsanları sevdi, doğayı sevdi, tüm güzellikleri sevdi sapına kadar.

Bıkmadı, usanmadı, ölümüne sevgiyi seçti.

Kişiliklerin gözyaşlarında ve kan damlalarında bina edildiği bir toplumda, insanın bir yakını ve sevdiği ile ilgili yazı yazmasının zorluğunu yaşıyorum. Bu nedenle kullandığım her sözcüğü, dile getirmeye çalıştığım her cümleyi özenle seçiyorum. Ama kim ne derse desin, kim nasıl değerlendirirse değerlendirsin; söylemek zorundayım; yaşamım boyunca, Onun gibi yüreği sevgi ile dolu olan, sevecen, güleç yüzlü çok az insan tanıdım. Dolu-doluydu.

Okuyordu, araştırıyordu ve tarafsız bir bakışla tahlil ediyordu. Eline geçen tüm klasikleri okumuştur. Bir edebiyat adamıydı.

Şevket, 1943 yılında Siirt ili , Baykan ilçesi, Minar köyünde doğdu. İlkokulu köyünde okudu. O yörenin ilkokuldan sonra okuyan ilk insanıdır. Aydınlanmanın ilk kıvılcımıdır, o yöre için yanı. Dicle İlköğretmen Okulunu bitirdi. Bir süre İlkokul Öğretmenliği yaptı. Daha sonra Diyarbakir Eğitim Enstitüsü Edebiyat bölümünü bitirdi. Diyarbakir Ziya Gökalp Lisesinde edebiyat öğretmenliği yaptı. O yıllar renkli yıllardır, Şevket'in yaşamında. Bir yandan güncel yaşam kavgası, diyer yandan yurtseverlerin parmakla sayıldığı bir dönemde, ulusal-demokratik mücadeleye insan kazandırma sevdası. Hemen belirteyim ki, Şevket 1965 te kurulan TKDP' nin ilk Diyarbakir bölge sorumlusudur. Bu durumu teyit edecek ve halen yaşayan o dönemin parti sorumluları ve beraber çalıştığı insanların bir kısmı henüz yaşıyorlar. Bu görevi 1968 partiye karşı yapılan operasyona kadar devam etmiştir. Ondan sonra Şevket, legalitenin dışında hiç bir örgüte girmemiştir. Ömrünün sonuna kadar tarafsız bir kişi olarak yurtsever görevlerini ödünsüz yerine getirmiştir. 1964 ten 1983 yılına kadar öğretmenlik mesleğini sürdüren Şevket, Ankara'da çalıştığı yıllarda Hukuk Fakültesini bitirip, 1975'te Avukat oldu,. Stajını Ankara'da tamamladıktan sonra 1976 yılında Tatvanda Avukatlığa başladı.

Espiritüel bir insandı. Gülmeyi ve güldürmeyi çok severdi. Yüzünde gülümseme hiç eksilmezdi. Caniler O'nu kalleşçe katlettikleri zaman bile, onlarla alay edercesine, gülümsemeyle karşılık verdi.Otopsisini yapan doktor, "meslek yaşamımda bir çok otopsiye girdim, yaşamımda bu denli güzel gülümseyen, ölüm karşısında alay edercesine böyle duran başka bir ceset daha görmedim". Derken bir gerçeğe parmak basıyordu. Anlaşılan Sevkete, o koşullarda bile bu canilerin yaptıklarına gülümsüyerek, ölümü kucaklamıştır.

Yüzlerce fıkra biliyordu. Şiiri çok severdi, şair ruhliydu. Yakın dostları O'nun bu meziyetlerinin tanığıdırlar.Türkçe ve Kürtçe yazım denemeleri oldu. Bunların bir kısmı 1962 de yayınlanan Dicle- Fırat gazetesinde "Dilbirin" adıyla bir kısmı da Diyarbakir'de yayınlanan Tarancı ve Uyanış adlı dergilerde yayınlandı.

Korkusuzdu, hiç korkmuyordu desem inanın. Karanlıkların hüküm sürdüğü o lanetli yıllarda, dostları O'na; "kendine dikkat et "dediklerinde O yüzünden hiç eksilmeyen tebessümle "bana bir şey olmaz"derdi. Dost yüzlü düşmanların kaleşliğini, bēbextliğini unuttu.

O, her şeyin sevgiyle, hoşgörü ve diyalogla çözüleceğine içten inanıyordu. Dostları da düşmanları da bunun tanığıdırlar. Egemenlerin korkusu ve taziyesindeki insan seli bunun kanıtlarıdır.

O, birlikten, dostluktan, kardeşlikten yanaydı. Tüm sorunların hukukun üstünlüğü ve demokratik yöntemlerle çözüleceğine inanırdı. Bu nedenle mütevazî yazıhanesinde Malierac'ın o meşhur sözü asılıydı; "Avukatlar esir kullanmadılar, fakat efendileri de olmadı. Hukukun üstünlüğünü benimsediler, ona riayet ettiler..."

O, şimdi Tatvanda Karşıyaka Mezarlığında, iki yıl önce yitirdiğimiz Mamosta Feqî ile komşu olarak yatıyor. Aralarında 5-10 metre mesafe var. Mutlaka birbirlerini doya-doya ziyaret ediyorlar. İkisinin ortak yanı espiri ve fıkralarla sorunları ve çözüm yollarını dile getiriyorlardır. Kadirşinas halkımız da Onları unutmuyor, gece demeden, gündüz demeden, yaz demeden, kış demeden ziyaretlerine gidiyor ve Onları yalnız bırakmıyor. İnanıyorum ki ikisi de erinç içinde yatıyorlar. Çünkü Kürdlüğü doya-doya yaşadılar, halkımıza karşı olan görevlerini hakkıyla yerine getirdiler.

Şevket'in mezar taşının üstünde; "Sen bir özgürlük ve barış gülüyüdü. Hep öyle kalacaksın." Yazılı.

Evet, katledilişinin onbeşinci yılında özgürlük ve barış gülümüzün kokusunu, sesini, gülüşünü özledim. Onu özlemle anıyor, gülümüzü soldurmuyacağımıza söz veriyorum.

Av.Şevket Epözdemir'den bir kaç şiir: (*)

Diyarbakir-Amidi

Hazin hazin bir duman yükseliyor Diyarbakirden...
Feryatla, iniltiyle derinden derine biri ağlıyor
Benim Diclemdir bu
Harabeler, kulubeler, bedenler
Geçmişini geleceğini yadediyor,
Anneler, bacılar, mahzun çehreler
Eski eserler, derebeyleri
Kriş kriş gezme Amidiyi
Verem olursun verem...
Hastahanesine, emniyetine, okuluna
Belediye binasına, idare kapısına yaklaşma !
Yaşayamasın vicdanın, imanın
Varsa eğer.
Kimsenin ahına derdine,
Yalvarışına kulak verme
Kapan penceresiz bir yere
Tahammül etmesin inliyen toprakta ayağın.

Yoksa Diyarbekir seni tutuşturur
Kerem olursun Kerem...

DİLBİRİN

(Dicle-Fırat / 1 şubat 1963 sayı: 5 sayfa: 3)

DAĞIAR

Bu kadar Ah tutuşturmadı sizi

Asırlar seneler geçti
Erimediniz, birleşmediniz...
Başlarınızda duman
 Dağıtmadınız sisi...
Eteklerinizi saran inilti
 Yaman mı yaman
Yol vermediniz, hiç kimse işitmedi.
Ey başı karlı, dumanlı, efkarlı dağlar
Hain, zalim, kederli dağlar
Güneşe yol veriniz...

DİLBİRİN

(Dicle-Fırat/ 14 mayıs 1963 sayı; 8 sayfa; 3)

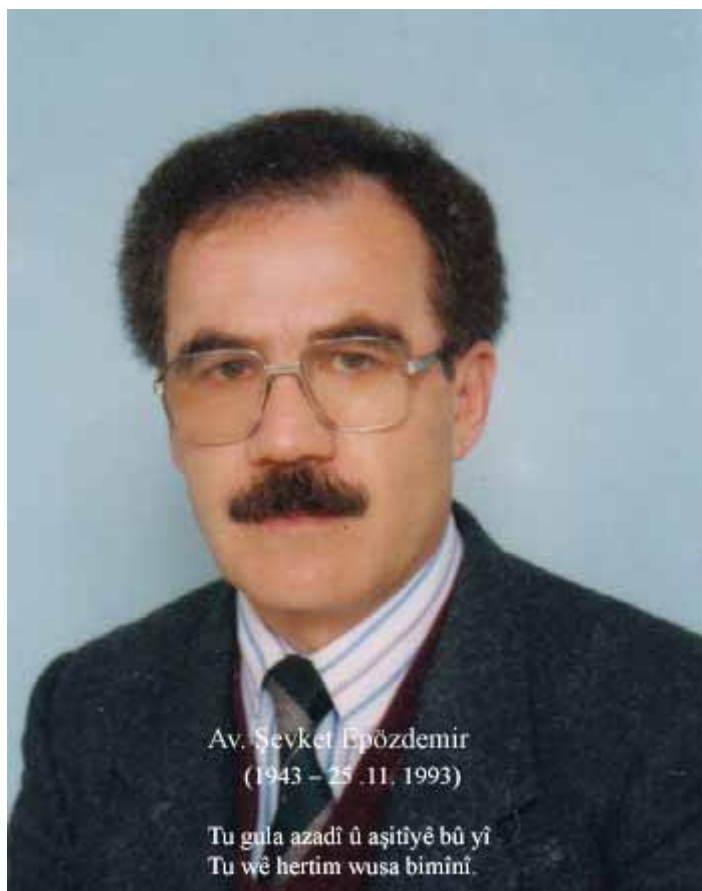
(*) şevket'in önemli yanlarından biri de Onun seçkin bir edebiyatçı olmasıdır. Çok okuyan, çok araştıran birisiydi. O dönemde yayınlanan Türk ve Dünya klasiklerinin hemen-hemen hepsini okumuştu. Bu okuma zevkini çevresine de aşılıyordu. Onlarca edebiyat sever yetiştirdi. O dönemin dergi ve gazetelerine şiirler ve yazılar yazıyordu.

Bunlardan bir tanesi de Kürd gazetecilik yaşamında önemli bir yeri olan, 1962 yılında yayın hayatına başlayan, rahmetlik Edip Karahan (Edip Abê) ve arkadaşları tarafından çıkartılan Dicle-Fırat gazetesidir. Bir avuç yurtsever gazetenin geniş bir kitleye yayılması için gecelerini gündüzlerine katıyorlardı. Bunlardan bir tanesi de

Rahmetlik şevket'ti. şevket, dağıtımının yanında Dicle-Fırat'a Dilbirin takma adıyla yazıyordu.

Karanlık güçler tarafından katledilişinin onbeşinci yılında Onu saygı ve özlemlerle anıyor, Dicle-Fırat'ta yayınlanan iki şiirini yayınlamayı görev adediyorum.

Bedirxan Epözdemir

PAYÎZE
DÎLÊ MÎN
DÎSA ZÎZE

Bedirxan Epözdemir

-Ji bo parêzger Şevket Epözdemir, ku berî pazdeh salan (25.11.1993) ji alîyên hezên tarî va bi bêbextî hate şehît kirin.

Ku bi rastî bejim, gelek caran ji dilê min nayê ku ez binivsim. Pir caran di cerbînîm, hewildidim, li berxwedidim, xwe hinek hêsadikim, lê didim û nadim bêje nayêne cem hev, Hevok rêz nabin li pey hev. Demên borî têne ber çavên min. Rewşa ku em têda dijîn û duwaroja me. Mijar hev diqewrin, pirs û pirsegirik têne lefandin li hev. Dibine wek gilokek benik. Teklî hev dibin gelek caran, dibine girîyeke kor. Napişkin, napişkin, venabin ji hev. Ê pirs, pirs, pirs.. Rêz dibin li pey hev. Giloka benik, carna ji xwe şerit û werîsan di efrîne. Dibine bêser û bêbin. Ne taqeta min heye ku ez

bigêhjime wan, ne ew lêvîya min dimînin. Ji nişkava hinda dibin, ji ber çevan, bi lez û bez.

Veca ku demsal payîz bî, dar û ber sitûxwar û melûl bin, yek dengî û yek rengî xitma xwe li xwezayîyê dabî û payîz bibî xwezgînîyê nûçeyên reş. Dilê te zîz, çevên te li derî û penceran bin , guhên te bel û bendewarê nûçevanan bin. Wê, ezê çî û çawa binivsinim ? Wê bi kîjan hêz ezê bikaribim, derd û kulan bireşnime ser kaxizan.

Ez we nizanim, lê kêyfa min qet nayê ji payîzan ra. Kesên romantîk bixeydî jî ev rastîya mine û ku bi salane nayê guhartin. Payîz li cem min bûye remza xeberên reş, bûye tirs, bûye xof. Sedem vî ye dema payîz te, dilerizim, direçifim, ditirsim.

Delalên min hebûn, evînên min hebûn, xeyalên min hebûn. Ku min bi wan ra heyî û tuneyî yê, xweşî û nexweşî yê par fikir. Ku me di şuna pêxwarinê da hêvîyê ji xwe ra fikir, qatix. Û bi helbest û kilamên serketinê me sebr û sebata xwe tanî. Bi bêbextî ji min sitand wana, payîza keysperest. Min ji delalan mehrum, ji evînan bêpar kir, xeyalê min bi avê we çûn. Ez bê qatix, bê helbest û bê kilam mam.

Sedem vî ye ku ez ji payîzan hiznakim.

Sedem vî ye ku dema payîz tê tirs û xof min digrin, dibime bêzar û ziman.

Dar û ber melûl û sitûxwar. Zer, hatiye reşandin li çar alî. Yek rengî û yek dengî, xetma xwe li xwezayî yê daye. Û ez xwe tenê, bêkes, xizan û nezan di ecbînim. Vêga dîlim, di destê payîza bêbext da. Min bi qeyd û bendên xwe yên kevnar va girêda ye. Gerîya min şidandîye bi wê heybeta xwe yê mezin. Wek kabûs li ser singe min rûniştî ye. Bêtaqet û mecalim. Nefesa min dernakevê, difetisim. Li rengan digirim, li dangan digirim. Ne kes, ne nefes.

Bêdengî û yek rengî çiqas nexweşe, hey hawar !

Û sebir û sebat. Gotineke hesa û bêwate. Lê pekanîneke dijwar. Û gelek caran jî bersiva pirsên bêdawî, li sûka bêhêvîyan.

Bêrî kirin çiqas zore.

Û ku çar aliyê te, mij, moran û duman bî.

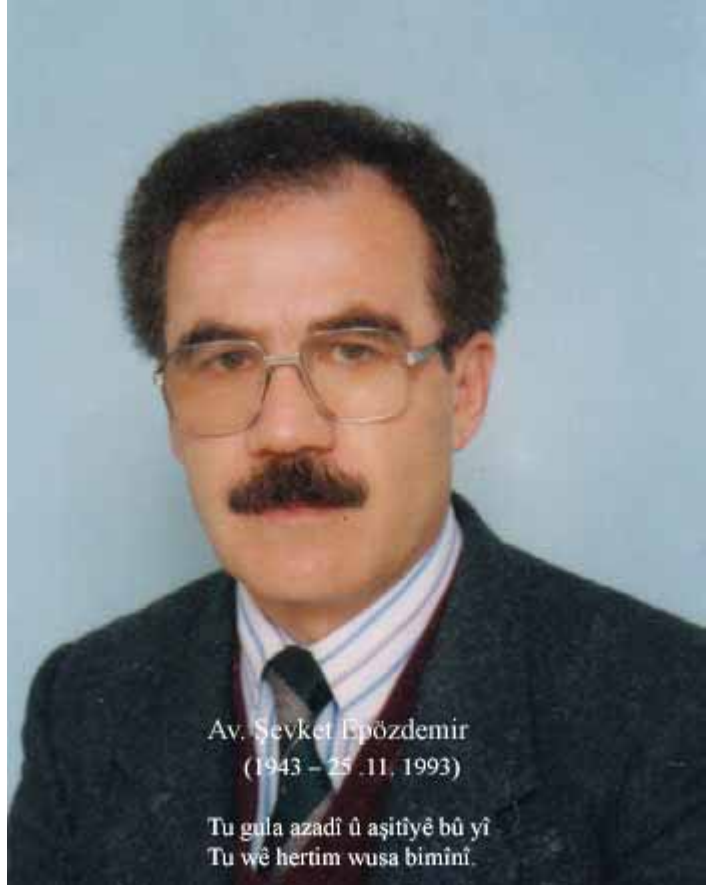
Ku tu bêmeçal, teqet û îmkân bî.

Û evîn dîl bî, li pişt heft derîyan kilîtkirî bî.

Û di nav bêdengî, tarî û zilomatêda, bi wî dengê xwe yê zîz û lezîz, ku bi axên û keser Şivan Perwer; çiqas hawar û gazî bike û bêjê "min bêrîya te kirye, lo wille min bêrîya te kirye".

Qet dawî li berî û hesretan tê?

We nizamim. Lê berî û hesretên min qet kê m nebûn, her sal zêdetir bûn. Çinkî bêrî, pirseke bêdawî ye di nav xire û gura jîyanêda.

Bîranîn:

***Av. Şevket Epözdemir
(1943-25.11.1993)***

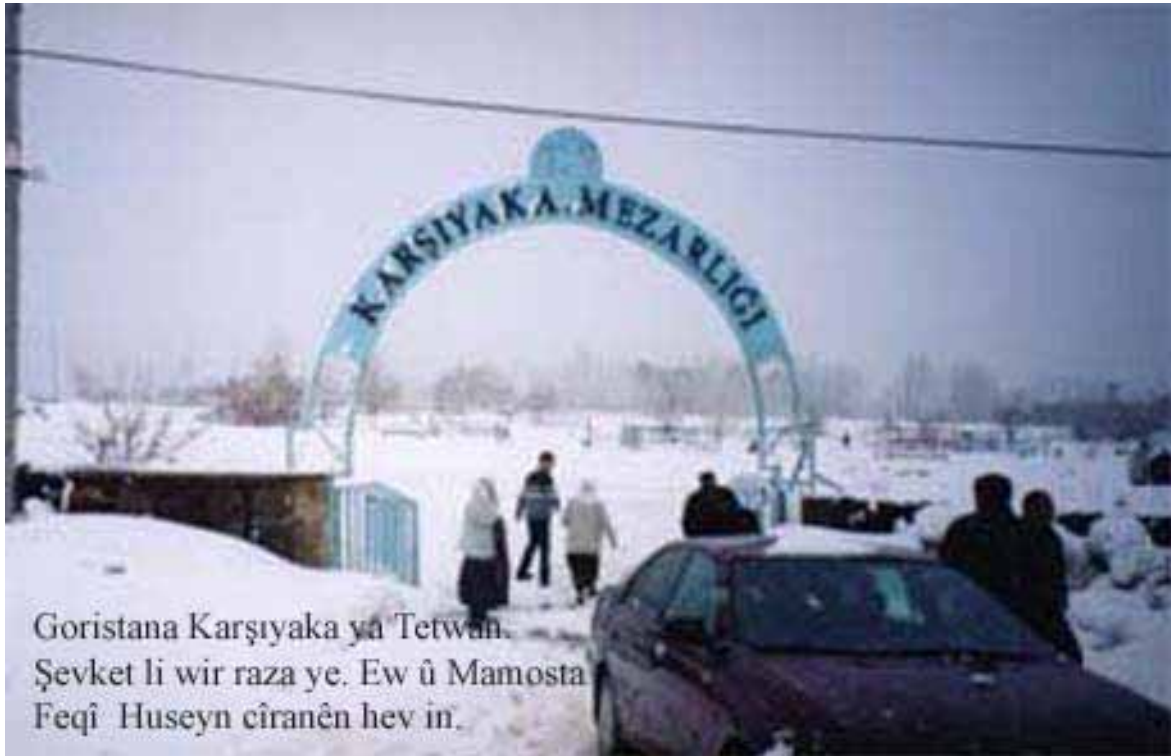
***di pazdehmîn salavegera qetkîrîna, Tekoşêrê bêwestan
yê aşîtî, demoqrasî, hiqûq û mafên mirovan, merivê rojên
teng, kela evînê, remza dîyalox û xweşdîtinê, insanê zana
û bi rûmet Parêzger Şevket Êpözdemir, bi rûmet, evîn û
hesret bi birtinim, li hêzên tarî û qatilan lenet dibarînim.***

***Bi vê mebestê, bangê hemû kes, sazî û rexistinan dikim
ku narkokîyen sunî yê di navbera xwe da bidine alîyek;
dîtin û remanên wan çî dibin bila bibin, li ku û jî alîyê kî***

***ve, bi çî sedemî hatine kûştin û failên wan meçhul mane
bêne ronahî kirin û kampanyayeke ber fireh bê
destpêkirin.***

***Şefafbûn ji herkes ra pêwîste.
Ji bo duwerojeke xweş, pêwîswte tu tişt tarî nemînê.***

Bedirxan Epözdemir

Ez

çend helbestên Şevket Epözdemir

Dîyarbekir-Amidî(*)

***Bi axên û zarîn duxanek bilind dibî ji Dîyarbekir
Bi hawar û nalên dur û dirêj digirî yek
Ev Dîcla min e
Xirb, qûlube û sûr
Demên borî û yên pêşî yad dikin.
Dayîk, xûşk û rû yên xemgîn
Berhemên kevin û derebegan***

**Gav bi gav negere li Amedê
Tu yê verem bibî verem...
Nêzîkî nexweşxanê, dibîstanê ewlekarîyê
Xaniyê şehirdarîyê, derîyê rêweberîyê nebe!
Tu nikarî bijî
Ku wicdan û îman bi te ra hebe.
Gûh nede ax , derd û zarezara kesî
Bikeve cîyeke bê pencere
Bila pîyên te tebata
Nalêna axê nekin
Nexwe tu yê bi agirê Dîyarbekir bêyî vêketin
Bibî wek Kerem, Kerem...**

DÎLBÎRÎN

(Dicle-Firat/1 sibat 1963 hêjmar: 5 rûpel: 3)

Çiya(*)
Hevqas axên we neda vêxistin
Qirn û sal borîn
Ne bûne yek, ne jî helîyan
Li ser sere we dûxan
We belav nekir mij û moran
Nalêna ku pêsîra we girt
Yeman bû , pir yeman
Kesi nebihîst, we rê neda
Hey çîya yên biberf, hers û duxan

Çîya yên xayîn, xedar û xemgîn

Rê bidine tavê...

DÎLBÎRÎN

(Dicle-Firat/ 14 gulan 1963 hêjmar: 8 rûpel: 3)

(*) Ev herdu helbestên jor bi Tirkî hatine nivsandin û di rojnama Dicle-Firat de hatine weşandin. Şevket wê demê bi nave Dilbirîn dinivsand. Min van helbestan wegerande Kurdî.

Ji Dûr ve

**Bêdeng,
Hêdî-hêdî
Ba û baxozan di efrînî,
Te dilê min dîl girt.
Baranên nîsanê bi min ra jî hene
Berf, bêdeng dibarê
Baran, bi hozanvanî
Lê îro
Bi kûl û keser
Bi axên û keder Dane ser
Hev.
Berf,
Bê ziman û zare
Ne li rê û zaboqan
Li bedena min dibare.**

**Ew roja ku
Ez ji te ketîyam
Dîkên sibe bang nedabûn
Lê min qewil dabû te
Ezê herim di berbanga sibê de.
Ew çev û birû yên te
Yên delal
Mina ava zelal.
Ew fekrandinên te
Yên bihizin û cemal
Çiyayên mezin
Dihelandin.
Belkî jî bibûne jehir
Lêvên min ji lêvên te ra.
Dema min digot;
Ezê bimrim
Te min;
Bi maçikên xwe perû diki ra.**

**Tu çoyî
Bajareke wusa
Ku ez rîya wê
Nizanim.
Tu bûyî bûka dewlemendek
Ku min ket navê wî nebihistîye.**

**Ez ji şevan
Hiznakim êdî,**

**Ew şevên ku me
Bi hevra
Xewnên xweş didî.**

.....

Şevket Epözdemir-1967

**Ev helbest texmînen di sala 1967 da bi Tirkî, bi nave "Uzakta"
hatiye nivisandin. Wusa xuya ye ku helbest dirêje. Lê hevqas di
bîra min da maye. Min ji Tirkî wergerande Kurdî. Divê demê da
nahatîye weşandin. Şevket, li gel helbestên nîjen, nûmuneyên
klasik jî daye. Ez li jêr carîneke wî ku di bîra min da maye pêşkêş
dikim.**

**Dîlber axên û derd û kul
Çîya û eşq û bax û dil
Min dî nûra te bawer kir
Şev hat axên û derd û kul.**

**Ez Şevketê bira careke dîn di pazdemîn salvegera qetlîkirina wî da
bi dileke xemgin û bi hesret yad dikim, careke dîn qatîlên wî rûreş
û şermezar dikim.**

Em lê jibîr nakin.

Ew gula me ya azadî û aşîtiyê ye, wê qet necilmisê.

Bedirxan

Goristana Karşiyaka ya Terwan.
Şevket li wir raza ye. Ew û Mamosta
Feqî Huseyn cîranên hev in.

Jin û mîr, pîr û kal, keç û kuc, sey û roj,
ziyêstan û havîn nabêjm herdem Şevket ziyaret dikin.

Şevket û Bedirxan Epözdemir
(Li gel wan xwişka Şevket Ferhan -Dotmama Bedirxan-
bi zarokên xwe ra 07.12.1991)

www.gelawej.org © 2006
Yazışma Adresi: info@gelawej.org